

PARIŠKA KONVENCIJA ZA VARSTVO INDUSTRIJSKE LASTNINE

**z dne 20. marca 1883,
revidirana v Bruslju 14. decembra 1900, v Washingtonu 2. junija 1911, v Haagu 6.
novembra 1925, v Londonu 2. junija 1934, v Lizboni 31. oktobra 1958
in v Stockholmu 14. julija 1967**

1. člen

- 1) Države, za katere prihaja v poštev ta konvencija, sestavljajo unijo za varstvo industrijske lastnine.
- 2) Predmet varstva industrijske lastnine so patenti, uporabni modeli, industrijski vzorci ali modeli, tovarniške ali trgovske znamke, storitvene znamke, trgovsko ime in trgovske označbe ali ime izvora ter zatiranje nelojalne konkurence.
- 3) Industrijsko lastnino je treba razumeti v najširšem pomenu; ona se ne nanaša samo na industrijo in trgovino v pravem smislu te besede, temveč tudi na panogo kmetijskih in ekstraktivnih industrij ter na vse pridobljene ali naravne proizvode, kot so vino, cerealije, tobačni listi, sadje, živina, rude, mineralne vode, pivo, cvetje, moka.
- 4) S patenti je treba razumeti razne vrste industrijskih patentov, prejetih od zakonodaj držav unije, kot so uvozni patenti, izpopolnjevalni patenti, dopolnilni patenti in certifikati itd.

2. člen

- 1) Pripadniki vsake države unije uživajo v drugih državah unije, če gre za varstvo industrijske lastnine, tiste koristi, ki jih ustrezni zakoni dajejo sedaj ali jih bodo dali naknadno svojim državljanom, vendar z omejitvijo, da s tem ne smejo biti kršene pravice, ki jih posebej določa ta konvencija. Imeli bodo torej enako varstvo kot slednji in enako zakonsko sredstvo zoper sleherno kršitev, prizadejano njihovim pravicam; s pogojem, da so izpolnjeni pogoji in formalnosti, ki se zahtevajo od lastnih državljanov.
- 2) Nikakršnega pogoja domicila ali podjetja v državi, v kateri se prosi za varstvo, ni mogoče zahtevati od pripadnika unije, da bi se uživala katerakoli pravica industrijske lastnine.
- 3) Izrecno so izvzete določbe zakonodaje posamezne države unije, ki se nanašajo na sodni in upravni postopek ter na pristojnost, na izbiro domicila ali na imenovanje zastopnika, če bi bili zahtevani z zakoni o industrijski lastnini.

3. člen

S pripadniki držav unije so izenačeni pripadniki držav, ki ne pripadajo uniji, če bivajo na ozemlju kakšne države unije ali imajo tam dejanska in resna industrijska ali trgovska podjetja.

4. člen

A.- 1) Kdor pravilno vloži prijavo patenta, uporabnega modela, industrijskega vzorca ali modela, tovarniške ali trgovske znamke v posamezni državi unije, ali njegov upravičenec, ima ob vložitvi ustrezne prijave v drugih državah prednostno pravico v spodaj določenih rokih.

2) Prizna se, da prednostna pravica temelji na sleherni vložitvi prijave, ki se šteje za pravilno po nacionalni zakonodaji posamezne države unije ali po dvostranskih oziroma večstranskih pogodbah, sklenjenih med državami unije.

3) S pravilno nacionalno prijavo je treba razumeti sleherno prijavo, iz katere je mogoče ugotoviti dan njene vložitve v ustrezni državi, ne glede na njeno poznejšo usodo.

B.- Prošnja, vložena pozneje v kakšni drugi državi unije pred potekom določenih rokov, torej ne izgubi svoje pravne vrednosti z dejanji, ki se storijo v tem času, zlasti ne z vložitvijo druge prijave, objavo izuma ali njegovim izkoriščanjem, s prodajo izvodov vzorcev ali modelov, z uporabo znamke, in z njimi ne morejo drugi zasnovati nikakršnih pravic niti posesti. Pravice drugih, pridobljene pred vložitvijo prve prijave, ki je podlaga za prednostno pravico, so zagotovljene z notranjo zakonodajo vsake države unije.

C - 1) Zgoraj navedeni roki prednostne pravice znašajo za patente in uporabne modele 12 mesecev, za industrijske vzorce in modele ter za tovarniške in trgovske znamke pa 6 mesecev.

2) Navedena roka začeta teči od dneva prve prijave v posamezni državi unije. Dan vložitve se ne šteje v rok.

3) Če je zadnji dan roka zakonski praznični dan ali dan, ko uprava ni odprta za sprejemanje prijav v državi, v kateri se prosi za varstvo, se rok podaljša do prvega naslednjega dne.

4) Kot prva prijava, ki od njene vložitve začne teči rok prednostne pravice, se šteje tudi poznejša prijava, ki se nanaša na isto zadevo kot kakšna prejšnja prva prijava v smislu zgornjega odstavka 2), vložena v isti državi unije; pogoj pa je, da je bila na dan vložitve poznejše prijave prejšnja prijava umaknjena, opuščena ali zavrnjena, ne da bi bila razgrnjena javnosti ter da niso bile z njo zasnovane posamezne pravice, kot tudi, da že ni bila podlaga za prednostno pravico. V takem primeru prejšnje prijave ni mogoče uporabiti kot podlago za prednostno pravico.

D. - 1) Kdor želi uporabiti prednostno pravico po prej vloženi prijavi, mora predložiti izjavo, v kateri navede datum in državo te prijave. Vsaka država odredi rok, do katerega je treba to izjavo najpozneje vložiti.

2) Te navedbe morajo biti v publikacijah, ki jih izdaja pristojna administracija, zlasti pa na patentih in ustreznih opisih.

3) Države unije smejo zahtevati od tistega, ki vloži izjavo o prednostni pravici, naj ji priloži prepis prijave (opisa, načrta itd.), ki je bila vložena prej. Prepisa, na katerem je potrdilo administracije, ki jo je sprejela, da se ujema z izvirnikom, ni treba znova potrditi in ga je mogoče v vsakem primeru predložiti brez takse kadarkoli v treh mesecih, računano od dneva vložitve poznejše prijave. Lahko se tudi zahteva, naj se mu priložita potrdilo o datumu vložitve prijave, ki ga izda zadevna administracija, ter prevod.

4) Drugih formalnosti ni mogoče zahtevati za izjavo o prednostni pravici ob vložitvi prijave. Vsaka država unije določi posledice, ki jih povzroči neizpolnitev formalnosti, predvidenih v tem členu, pri čemer te posledice ne smejo biti hujše od izgube prednostne pravice.

5) Naknadno je dovoljeno zahtevati še druge dokaze.

Kdor se sklicuje na prednostno pravico kakšne prejšnje prijave, mora navesti njeno številko. Ta navedba se objavi ob pogojih, predvidenih v zgornjem odstavku pod 2).

E. - 1) Če je kakšen industrijski vzorec ali model prijavljen v posamezni državi s prednostno pravico na podlagi prijave uporabnega modela, je prednostni rok tisti, ki je določen za industrijske vzorce ali modele.

2) Razen tega je dovoljeno, da se v posamezni državi prijavi uporabni model s prednostno pravico po naslovu vložene prijave patenta in obratno.

F. - Nobena država unije ne sme zavrniti prednostne pravice ali prijave patenta zaradi tega, ker prijavitelj zahteva večkratno prednostno pravico, celo iz različnih držav, ali zaradi tega, ker vsebuje prijavo, s katero se zahteva ena ali več prednostnih pravic, eden ali več elementov, ki niso bili zajeti v prijavi ali prijavih, katerih prednostna pravica se zahteva; pogoj pa je, da gre v obeh primerih za en sam izum v smislu zakonov zadevne države.

Glede elementov, ki niso zajeti v prijavi ali prijavih, katerih prednostna pravica se zahteva, se s poznejšo prijavo vzpostavi prednostna pravica po rednih pogojih.

G. - 1) Če se s preizkusom dokaže, da je patentna prijava kompleksna, jo prijavitelj lahko razdeli na določeno število ločenih prijav in obdrži kot datum vsake prve prijave ter ugodnost prednostne pravice, če je utemeljena.

2) Prijavitelj lahko na lastno pobudo razdeli tudi prijavo patenta in obdrži kot datum vsake ločene prijave datum prve prijave ter ugodnost prednostne pravice, če je utemeljena. Vsaka država unije lahko določi pogoje, ob katerih se sme ta razdelitev dovoliti.

H.- Prednostne pravice ni mogoče zavrniti zaradi tega, ker v zahtevah, navedenih v prijavi v državi izvora, ni posameznih elementov izuma, za katere se zahteva prednostna pravica, če so razvidni iz vseh njenih sestavnih delov.

I. - 1) S prijavami izumiteljskih spričeval, vloženi v državi, v kateri imajo prijavitelji pravico zahtevati po lastni izbiri bodisi patent bodisi izumiteljsko spričevalo, se pridobi prednostna pravica po tem členu po enakih pogojih kot se pridobi s prijavami patentov.

2) V državi, v kateri imajo prijavitelji pravico zahtevati po lastni izbiri bodisi patent bodisi izumiteljsko spričevalo, ima prijavitelj izumiteljskega spričevala po določbah tega člena, ki ga uporabljajo za prijave patentov, prednostno pravico, temelječo na vložitvi prijave patenta, uporabnega modela ali izumiteljskega spričevala.

4.bis člen

1) Patenti, ki jih zahtevajo pripadniki unije v raznih državah unije, so neodvisni od patentov, pridobljenih za enak izum v drugih državah, ki pripadajo ali ne pripadajo uniji.

- 2) To določbo je treba razumeti v popolnem smislu tako, da so patenti, zahtevani v roku prednostne pravice, neodvisni tako glede vzrokov za razveljavitev ali izgubo veljavnosti kot tudi glede normalnega trajanja.
- 3) Ta določba prihaja v poštev za vse patente, ki obstojijo ob njeni uveljavitvi.
- 4) Enako velja v primeru pristopa novih držav, za patente obeh strani, ki obstojijo ob pristopitvi.
- 5) Patenti, dobljeni z ugodnostjo prednostne pravice, trajajo v posameznih državah unije, dokler bi trajali, če bi bili zahtevani ali izdani brez ugodnosti prednostne pravice.

4.ter člen

Izumitelj ima pravico biti kot tak naveden v patentu.

4.querter člen

Izdaje patenta ni mogoče zavrniti in patenta ni mogoče razveljaviti zaradi tega, ker veljajo za prodajo proizvoda, zavarovanega s patentom ali dobljenega z zavarovanim postopkom, prepovedi ali omejitve, ki izhajajo iz nacionalne zakonodaje.

5. člen

A. - 1) Če lastnik patenta uvozi predmete, izdelane v posamezni državi unije, v državo, v kateri je bil patent izdan, zaradi tega ne izgubi pravice.

2) Vsaka država unije ima možnost uporabiti zakonske ukrepe, s katerimi je predvideno dajanje prisilnih licenc, da bi preprečila zlorabe, do katerih bi utegnilo priti z uporabo izključne, s patentom dane pravice, na primer z neuporabljanjem.

3) Odvzema patenta ni mogoče predpisati, razen če dajanje prisilnih licenc ne bi zadostovalo, da se preprečijo te zlorabe. Nobene zahteve za odvzem ali preklic patenta ni mogoče vložiti, dokler ne pretečeta dve leti, računano od izdaje prve prisilne licence.

4) Prisilne licence ni mogoče zahtevati zaradi uporabljanja ali nezadostnega uporabljanja, dokler ne pretečejo 4 leta, računano od vložitve prijave patenta, ali tri leta, računano od izdaje patenta s pristavkom, da se mora uporabiti tisti rok, ki preteče pozneje; ona se mora zavrniti, če imetnik patenta svoje neuporabljanje opraviči z zakonskimi razlogi. Takšna prisilna licenca ne bo izključena in je ne bo mogoče prenesti na drugega, niti v obliki podlicence, razen z delom podjetja ali trgovskega sklada (fond de commerce) v katerem se zadeva licence uporablja.

5) Predhodne določbe se bodo uporabljale za uporabne modele s pogojem, da se opravijo spremembe, ki so nujne.

B. - Varstva industrijskih vzorcev in modelov ne more prizadeti nikakršno prenehanje bodisi zaradi neuporabljanja ali zaradi uvoza predmetov, ki so enaki kot zavarovani predmeti.

C. - 1) Če je v posamezni državi uporaba registrirane znamke obvezna, se sme registracija razveljaviti samo po preteku pravičnega roka in če prizadeti ne opraviči vzrokov, zaradi katerih ne dela.

2) Če lastnik uporabi tovarniško ali trgovsko znamko z videzom, ki se po elementih, ki ne spreminjajo distinktivnega značaja znamke, razlikuje od videza, s katerim je bila registrirana v posamezni državi unije, nima le-to za posledico razveljavitve njene registracije in tudi ne zmanjša varstva, ki je bilo znamki odobreno.

3) Sočasna uporaba enake znamke na istovetnih ali podobnih proizvodih po industrijskih ali trgovskih podjetjih, ki se štejejo po določbah nacionalne zakonodaje države, v kateri se varstvo zahteva, za solastnike znamke, ni prepreka za registracijo, niti kakorkoli zmanjšuje varstvo, odobreno za takšno znamko v katerikoli državi unije, razen če takšna uporaba ne bi pripeljala javnost v zmotu in če ne nasprotuje javnemu interesu.

D. - Za priznanje pravice se ne zahteva noben znak niti zaznamba patenta, uporabnega modela, registracije tovarniške ali trgovske znamke ali prijave industrijskega vzorca ali modela.

5.bis člen

1) Naknadni rok, ki ne sme biti krajši kot 6 mesecev, bo dan za plačanje taks, predvidenih za ohranitev pravice industrijske lastnine, proti doplačilu naknadne takse, če jo nacionalna zakonodaja zahteva.

2) Države unije lahko predvidijo vrnitev patentov, ker niso bile plačane takse.

5.ter člen

V nobeni državi unije se ne bo štelo, da so kršene pravice nosilca patenta:

1) če se sredstva, ki so predmet njegovega patenta, uporabljajo na ladjah drugih držav unije, v ladijskem trupu, v strojih, opremi, aparatih in drugem priboru, kadar pridejo one začasno ali slučajno v vode zadevne države, pogoj pa je, da so ta sredstva tu uporabljena izključno za potrebe ladje;

2) če se sredstva, ki so predmet patenta, uporabijo v konstrukcijah ali v delovanju naprav za gibanje po zraku ali po zemlji drugih držav, ali v priborih teh aparatov, kadar bi začasno ali slučajno prodrli v to državo.

5.quater člen

Če se uvozi kakšen proizvod v državo unije, v kateri obstaja patent, ki varuje postopek za proizvodnjo tega proizvoda, ima nosilec patenta nasproti takemu proizvodu vse pravice, ki mu jih na podlagi zavarovanega postopka zagotavlja zakonodaja države uvoza za proizvode, proizvedene v njej sami.

5.quinques člen

Industrijski vzorci in modeli so zavarovani v vseh državah unije.

6. člen

- 1) Pogoje za prijavljanje in registracijo tovarniških ali trgovskih znamk določi vsaka država s svojo nacionalno zakonodajo.
- 2) Toda znamke, ki jo pripadnik posamezne države unije prijavi v katerikoli državi unije, ni mogoče zavrniti ali razveljaviti zgolj zato, ker ni bila prijavljena, registrirana ali obnovljena v državi izvora.
- 3) Znamka, ki je bila pravilno registrirana v kakšni državi unije, se šteje za neodvisno od znamk, registriranih v drugih državah unije, všteti tudi državo izvora.

6.bis člen

- 1) Države unije se zavezujejo bodisi po uradni dolžnosti, če zakonodaja države to dovoljuje, bodisi na zahtevo zainteresiranega zavrniti ali razveljaviti registracijo in prepovedati uporabo tovarniške ali trgovske znamke, ki pomeni takšno reprodukcijo, posnemanje ali prevod, da utegne napraviti zmedo s kakšno znamko, za katero bi bilo pristojno oblastvo države registracije ali uporabe mnenja, da je v tej državi nedvomno znana kot znamka tistega, ki uživa pravico uporabe te konvencije, in se uporablja za istovetne ali podobne proizvode. Enako se ravna, če pomeni bistveni del znamke reprodukcijo kakšne takšne znamke, ki je nedvomno znana, ali posnemanje, ki lahko ustvari zmedo s to znamko.
- 2) Rok vsaj petih let, računano od dneva registracije, mora biti dan za zahtevo, da se takšna znamka črta. Države unije lahko predpišejo rok, v katerem se prepoved uporabe mora zahtevati.
- 3) Ne določi se rok za zahtevo, da se črta ali prepove uporaba registriranih ali zlonamerno uporabljenih znamk.

6.ter člen

- 1) a) Države unije se strinjajo, da bodo, kadar ni dovoljenja pristojnih oblastev, zavrnile ali razveljavile registracijo ter s priložnostmi sredstvi prepovedale, da se kot tovarniške ali trgovske znamke ali njihovi sestavni deli uporabljajo grbi, zastave in drugi državni emblemi držav unije, uradni znaki in puncji za kontrolo in garancijo, ki so jih one sprejele, kakor tudi sleherno posnemanje v heraldičnem pogledu.
- b) Določbe zgornje točke a) prihajajo v poštev tudi za grbe, zastave in druge embleme, okrajšave ali imena mednarodnih meddržavnih organizacij, katerih članice so ena ali več držav unije, izvzemši grbe, zastave in druge embleme, okrajšave ali imena, ki so že bili predmet veljavnih mednarodnih sporazumov za zagotovitev njihovega varstva.
- c) Nobena država unije ni dolžna uporabiti določbe iz zgornje točke b) v škodo nosilcev dobronamerno pridobljenih pravic pred uveljavitvijo te konvencije v njej. Države unije niso dolžne uporabiti te določbe, kadar uporaba ali registracija iz zgornje točke a) ni takšne narave, da bi javnosti, vsiljevala misel, da je med zadevno organizacijo in grbi, zastavami, emblemi, okrajšavami ali imenu kakšna zveza oziroma kadar ni verjetno, da je ta uporaba ali ta registracija takšna, da utegne javnost spraviti v zmoto glede obstoja kakšne zveze med uporabnikom in organizacijo.

2) Uradni znaki in punci za kontrolo ali registracijo, bodo prepovedani samo v primerih, v katerih bi bile znamke, ki bi jih vsebovale, namenjene za uporabo na blagu enake ali podobne vrste.

3) a) Da bi bile določbe aplicirane, so države unije privolile pošiljati druga drugi po Mednarodnem uradu seznam državnih emblemov, uradnih znakov in puncev za kontrolo in garancijo, ki jih želijo ali jih bodo želele neomejeno ali z določenimi omejitvami postaviti pod varstvo tega člena, kakor tudi vse njegove poznejše spremembe. Vsaka država unije bo dala javnosti pravočasno na razpolago poslane seznane.

To sporočilo pa ni obvezno, kadar gre za državne zastave.

b) Točka b) prvega odstavka tega člena se uporablja samo za grbe, zastave in druge embleme, okrajšave ali imena mednarodnih meddržavnih organizacij, ki so jih le-te sporočile državam unije po Mednarodnem uradu.

4) Vsaka država unije lahko v 12 mesecih od prejema notifikacije pošlje zainteresirani državi ali mednarodni meddržavni organizaciji po Mednarodnem uradu svoje morebitne pripombe.

5) Za državne zastave prihajajo ukrepi iz zgornjega odstavka 1) v poštev samo za znamke, registrirane po 6. novembru 1925.

6) Glede drugih državnih emblemov, razen zastav, uradnih znakov in puncev držav unije ter grbov, zastav in drugih emblemov, okrajšav ali imen mednarodnih meddržavnih organizacij, se uporabijo te določbe samo za znamke, ki so registrirane po več kot 2 mesecih od prejema sporočila iz zgornjega odstavka 3).

7) V primeru zlonamernosti imajo države možnost črtati celo tudi znamke, ki so bile registrirane pred 6. novembrom 1925, če vsebujejo državne embleme, znake in punce.

8) Državljeni vsake države, ki so bili pooblaščen uporabljeni državne embleme, znake in punce svoje države, jih smejo uporabljati, čeprav so podobni tistim iz neke druge države.

9) Države unije se zavezujejo prepovedati nedovoljeno uporabo državnih grbov drugih držav unije v trgovini, če bi bila ta uporaba take narave, da lahko spravi v zmoto glede izvora proizvoda.

10) Predhodne določbe ne ovirajo držav, da po 3. točki oddelka B. 6 quinquies člena zavrnejo ali razveljavijo znamke, ki vsebujejo brez dovoljenja grbe, zastave in druge državne embleme ali uradne znake in punce, ki jih je sprejela posamezna država unije, kakor tudi razločevalne znake mednarodnih meddržavnih organizacij iz zgornjega odstavka 1).

6. quater člen

1) Kadar je po zakonodaji posamezne države unije prenos znamke veljaven samo, če hkrati opravi tudi prenos podjetja ali trgovskega sklada (fond de commerce), kateremu znamka pripada, zadostuje za priznanje njene veljavnosti, da se del podjetja ali trgovskega sklada, ki je v zadevni državi prenese na cesionarja z izključno pravico, da v njem izdeluje ali prodaja proizvode, na katere se dene prenesena znamka.

2) Ta določba ne zavezuje držav unije, da bi morale šteti za veljaven tisti prenos vsake znamke, katere uporaba po cesionarju bi bila v bistvu takšna, da se spravi javnost v zmotu zlasti glede izvora, vrste ali bistvenih kakovosti proizvodov, na katere se znamka dene.

6. quinquies člen

A. - 1) Vsako tovarniško ali trgovsko znamko, pravilno registrirano v državi izvora, je mogoče prijaviti in zavarovati takšno, kot je v drugih državah unije pod pogoji iz tega člena. Pred dokončno registracijo lahko zadevne države zahtevajo potrdilo o registraciji v državi izvora, ki ga izda pristojno oblastvo. Nobena overitev se ne bo zahtevala za to potrdilo.

2) Za državo izvora se šteje tista država unije, v kateri ima prijavitelj resno in dejansko industrijsko ali trgovsko podjetje, če nima takšnega podjetja v uniji, država unije, v kateri ima svoje stalno prebivališče, če nima svojega stalnega prebivališča v uniji, pa država njegovega državljanstva, če je pripadnik kakšne druge države unije.

B. - Zavrnitev registracije ali razveljavitev tovarniške ali trgovske znamke iz tega člena ni možna razen v tehle primerih:

1. če so takšne narave, da utegnejo škodovati pravicam drugih, pridobljenim v državi, v kateri se zahteva varstvo;

2. če nimajo nobene razločevalne lastnosti ali če so sestavljene izključno iz znakov ali obeležij, ki bi jih bilo mogoče uporabiti v trgovini za označevanje vrste, kakovosti, količine, namena, vrednosti, kraja izvora proizvoda ali časa proizvodnje oziroma, ki so postali običajni v navadnem govoru ali v rednih in stalnih navadah trgovine v državi, v kateri se zahteva varstvo;

3. če nasprotuje morali ali javnemu redu, zlasti tiste, ki bi utegnile preslepiti javnost. Določeno je, da se znamka ne bo štela za znamko, ki nasprotuje javnemu redu, samo zato, ker ne ustreza kakšni določbi zakonodaje o znamkah, razen v primeru, kadar se že ta določba sama nanaša na javni red.

Pri vsem tem se upošteva uporaba 10.bis člena.

C. - 1) Pri presoji, ali je znamka primerna za varstvo, se morajo upoštevati vse dejanske okoliščine, zlasti za trajanje njene uporabe.

2) V drugih državah unije ni mogoče zavrniti tovarniških ali trgovskih znamk samo zato, ker se od znamk, zavarovanih v državi izvora razločujejo le po elementih, ki ne spreminjajo njihove razločevalne lastnosti in ne kršijo istovetnosti znamk v tisti obliki, s katero so bile registrirane v državi izvora.

D. - Nihče ne more uporabiti določb tega člena v svoj prid, če znamka za varstvo katere prosi, ni registrirana v državi izvora.

E. - V nobenem primeru ne bo imela obnovitev registracije znamke v državi izvora za posledico obveznost, da se mora registracija obnoviti v drugih državah unije, v katerih bi bila znamka registrirana.

F. - Ugodnost prednostne pravice ostane pridobljena za znamke, prijavljene v roku iz 4. člena, tudi če bi bila registracija v državi izvora opravljena šele po preteku tega roka.

6.sexies člen

Države unije se zavezujejo, da bodo varovale storitvene znamke. One niso obvezne predvideti registracijo teh znamk.

6.septies člen

1) Če zahteva predstavnik ali zastopnik upravičenca do znamke v posamezni državi unije registracijo zadevne znamke na svoje ime v eni ali več državah unije, ne da bi ga upravičenec za to pooblastil, se lahko upravičenec upre zahtevni registraciji ali lahko zahteva črtanje znamke oziroma prenos te registracije na svoje ime, če zakon države to dovoljuje, kolikor predstavnik ali zastopnik ne opraviči svojih postopkov.

2) Upravičenec do znamke ima pod pogoji iz zgornjega odstavka 1) pravico upreti se uporabi svoje znamke s strani svojega predstavnika ali zastopnika, če ni dal svojega pooblastila zanj.

3) Nacionalne zakonodaje lahko določijo pravičen rok, v katerem mora upravičenec do znamke zahtevati svoje pravice iz tega člena.

7. člen

Narava proizvoda, na katerem mora biti tovarniška ali trgovska znamka, ne sme biti v nobenem primeru ovira za njeno registracijo.

7.bis člen

1) Države unije se zavzemajo, da bodo registrirale in varovale kolektivne znamke združenj, katerih obstoj ne nasprotuje zakonu države izvora, in sicer tudi tedaj, če nimajo trgovskega ali industrijskega podjetja.

2) Vsaka država določi posebne pogoje, pod katerimi bo dano varstvo kolektivni znamki, in sme varstvo zavrniti, če takšna znamka nasprotuje javnemu interesu.

3) Varstva omenjenih znamk pa ni mogoče odreči nobenemu združenju, katerega obstoj ne nasprotuje zakonu države izvora, zato, ker nima podjetja v državi, v kateri se zahteva varstvo, ali ker ni bilo ustanovljeno skladno z njeno zakonodajo.

8. člen

Trgovsko ime bo zavarovano v vseh državah unije ne da bi moralo biti prijavljeno ali registrirano bodisi da je sestavni del posamezne tovarniške ali trgovske znamke ali ne.

9. člen

1) Vsak proizvod, ki neupravičeno nosi tovarniško ali trgovsko znamko ali trgovsko ime, se zaseže pri uvozu v tistih državah unije, v katerih ima zadevna znamka ali zadevno trgovsko ime pravico do zakonskega varstva.

2) Enako se zaseže tudi v državi, v kateri je proizvod neupravičeno dobil znamko ali ime, oziroma v državi, v katero je bil uvožen.

3) Proizvod se zaseže bodisi na zahtevo javnega tožilca bodisi kateregakoli drugega pristojnega oblastva ali posamezne zainteresirane strani, fizične ali pravne osebe, kot pač določa notranja zakonodaja posamezne države.

4) Oblastva niso dolžna zaseči proizvod, če gre za tranzit.

5) Če zakonodaja posamezne države ne sprejme zasega pri uvozu, ga mora nadomestiti s prepovedjo uvoza ali z zasegom v notranjosti države.

6) Če zakonodaja posamezne države ne sprejme niti zasega pri uvozu, niti prepovedi uvoza, niti zasega v državi, in se pričakuje, da bo ta zakonodaja spremenjena smiselno, se ti ukrepi nadomestijo z načini in sredstvi, ki jih zakon zadevne države zagotavlja v podobnem primeru svojim državljanom.

10. člen

1) Določbe prejšnjega člena se uporabijo v primeru neposredne uporabe kakšne krive označbe, ki se nanaša na izvor proizvoda ali istovetnost proizvajalca, izdelovalca ali trgovca.

2) Za zainteresirano stran, in sicer bodisi fizično ali pravno osebo, se šteje v vsakem primeru sleherni proizvajalec ali trgovec, ki je udeležen pri proizvodnji ali izdelavi zadevnega proizvoda ali v trgovanju z njim, in je nastanjen bodisi v kraju, ki je krivo naveden kot kraj izvora, bodisi v okolici, v kateri je zadevni kraj, bodisi v krivo navedeni državi, ali pa v državi, v kateri je uporabljena kriva označba izvora.

10.bis člen

1) Države unije se zavezujejo, da bodo zagotovile pripadnikom unije učinkovito varstvo pred nelojalno konkurenco.

2) Dejanje nelojalne konkurence je sleherni konkurenčno dejanje, ki nasprotuje poštenim običajem v industriji ali trgovini.

3) Prepovedati je treba zlasti:

1. sleherni dejanje, ki utegne s svojo naravo ustvariti zmedo s katerimkoli sredstvom, podjetjem, proizvodi ali industrijsko oziroma trgovsko dejavnostjo konkurenta;

2. krive pripombe v trgovskem poslovanju, ki so takšne, da diskreditirajo podjetje, proizvode ali industrijsko oziroma trgovsko dejavnost konkurenta;

3. označbe ali navedbe, katerih uporaba v trgovini utegne spraviti javnost v zmotno glede izvora, načina proizvodnje, lastnosti, primernosti za uporabo ali količine blaga.

10.ter člen

1) Države unije se zavezujejo, da zagotovijo pripadnikom drugih držav unije ustrezna zakonska sredstva za uspešno zatiranje vseh del iz členov 9, 10 in 10.bis .

2) Razen tega se države unije zavezujejo, da bodo določile ukrepe, ki bi sindikatom in združenjem, ki predstavljajo zainteresirane industrijalce, proizvajalce ali trgovce, in katerih obstoj ne nasprotuje zakonom njihove države, omogočale, da sprožijo spor pri sodišču ali pri pristojnih administrativnih oblastvih, da bi se zatrla dejanja iz členov 9, 10. in 10.bis v mejah, ki jih zakon države, v kateri je zahtevano varstvo, daje njenim sindikatom in združenjem.

11. člen

1) Države unije bodo dajale po svoji notranji zakonodaji začasno varstvo izumom, primernim za patentiranje, uporabnim modelom, industrijskim vzorcem in modelom ter tovarniškimi in trgovskimi znamkam za proizvode, ki bodo razstavljeni na uradnih ali uradno priznanih mednarodnih razstavah, prirejenih na ozemlju ene izmed njih.

2) To začasno varstvo ne podaljšuje rokov iz 4. člena. Ob poznejšem sklicevanju na prednostno pravico sme administracija vsake države računati, da rok teče od dneva, ko je proizvod prišel na razstavo.

3) Vsaka država lahko zahteva kot dokaz o istovetnosti razstavljenega predmeta in o datumu njegovega vnašanja potrdila, ki so po njenem mnenju potrebna.

12. člen

1) Vsaka država unije se zavezuje ustanoviti posebno upravo za industrijsko lastnino in centralo za obveščanje javnosti o patentih, uporabnih modelih, industrijskih vzorcih ali modelih in tovarniških ali trgovskih znamkah.

2) Uprava bo izdajala uraden periodičen list. V njem bo redno objavljala:

a) imena nosilcev odobrenih patentov s kratkim opisom zavarovanih izumov;

b) reprodukcije registriranih znamk.

13. člen

1) a) Unija ima skupščino, ki jo sestavljajo države unije, vezane po členih 13. do 17.

b) Vlado posamezne države predstavlja en odposlanec, ki mu lahko pomagajo namestniki, svetovalci in strokovnjaki.

c) Stroške posameznega odposlanstva plača vlada, ki ga je imenovala.

2) a) Skupščina:

i) obravnava vsa vprašanja, ki se tičejo vzdrževanja in razvoja unije ter uporabe te konvencije;

ii) daje Mednarodnemu uradu za intelektualno lastnino (v nadaljnjem besedilu: mednarodni urad), ki je določen v konvenciji o ustanovitvi Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (v

nadaljnem besedilu: organizacija), navodila za pripravo konferenc za revizijo, skrbno upoštevajoč pripombe držav unije, ki niso vezane s členi 13 do 17;

iii) preizkuša in potrjuje poročila ter dejavnosti generalnega direktorja organizacije, ki se nanašajo na unijo, in mu daje vsa koristna navodila v zvezi z vprašanji iz pristojnosti unije;

iv) voli člane izvršilnega odbora skupščine;

v) preizkuša in potrjuje poročila in delo svojega izvršilnega odbora ter mu daje navodila;

vi) prejema program in dveletni proračun unije, ter potrjuje njene zaključne račune;

vii) sprejema finančni pravilnik unije;

viii) imenuje odbore strokovnjakov in delovne skupine, ki so po njenem mnenju koristni za uresničevanje nalog unije;

ix) odloča, katere države, ki niso članice unije, in katere medvladne in mednarodne nevladne organizacije so lahko navzoče na njenih sestankih kot opazovalke;

x) sprejema spremembe čl. 13 do 17;

xi) ukrepa vse drugo, kar je primerno za uresničitev nalog unije;

xii) opravlja vse druge zadeve, ki izvirajo iz te konvencije;

xiii) izvršuje pravice, ki so ji zaupane s konvencijo o ustanovitvi organizacije, če vanje privoli.

b) O vprašanih, za katera so enako zainteresirane tudi druge unije, ki jih upravlja organizacija, odloča skupščina, ko se seznanila z mnenjem koordinacijskega odbora organizacije.

3) a) Razen v primeru iz pododstavka b) sme posamezen odposlanec predstavljati eno samo državo.

b) Države unije, ki so s posebnim sporazumom ustanovile skupno upravo, ki ima za sleherno od njih značaj posebne nacionalne službe za industrijsko lastnino iz 12. člena, lahko med obravnavanjem skupno predstavlja ena sama izmed njih.

4) a) Vsaka država članica skupščine ima en glas.

b) Kvorum tvori polovica držav članic skupščine.

c) Kljub določbam pododstavka b) lahko skupščina sprejema sklepe, če je na posameznem zasedanju število predstavljenih držav manjše od polovice, toda enako eni tretjini oziroma večje od tretjine članov skupščine; sklepi skupščine, razen tistih, ki se nanašajo na postopek, pa postanejo izvršilni šele, ko so izpolnjeni spodaj navedeni pogoji. Mednarodni urad sporoča te sklepe državam članicam skupščine, ki niso bile predstavljene in jih povabi, naj v treh mesecih od dneva sporočila izjavijo, ali glasujejo ali se glasovanja vzdržijo. Če je po preteku tega roka število držav, ki so na ta način glasovale ali se glasovanja vzdržale, najmanj enako številu držav,

ki so primanjkovale za kvorum na sestanku, postanejo sklepi izvršilni s pogojem, da je sočasno dosežena potrebna večina.

d) Z izjemo, ki jo določa 17. člen pod 2), sprejema skupščina sklepe z dvetretjinsko večino danih glasov.

e) Vzdržanje se ne šteje za glas.

5) a) Razen v primeru iz pododstavka b) sme posamezni odposlanec glasovati samo v imenu svoje države.

b) Države unije iz odstavka 3) pod b) si praviloma prizadevajo, da jih na sestanku skupščine predstavljajo njihova lastna odposlanstva. Če zaradi izjemnih razlogov posamezne države ne more predstavljati njeno lastno odposlanstvo, lahko taka država pooblasti odposlanstvo kakšne druge teh držav, da sme glasovati v njenem imenu; pri tem sme posamezno odposlanstvo glasovati po pooblastilu samo za eno državo. Sleherno pooblastilo v ta namen mora biti v aktu, ki ga podpiše šef države ali pristojni minister.

6) Države unije, ki niso članice skupščine, so navzoče na njenih sestankih kot opazovalci.

7) a) Skupščina se sestane enkrat v dveh letih na redno zasedanje, ki ga skliče generalni direktor in - razen v izjemnih primerih - ob istem času in v istem kraju kot generalna skupščina organizacije.

b) Skupščina se sestane na redno zasedanje, ki ga skliče generalni direktor na zahtevo izvršilnega odbora ali na zahtevo četrtine držav članic skupščine.

8) Skupščina si predpiše svoj poslovnik.

14. člen

1) Skupščina ima izvršilni odbor.

2) a) Izvršilni odbor sestavljajo države, ki jih izvoli skupščina izmed svojih članic. Razen tega ima država, na ozemlju katere je sedež organizacije, v odboru ex officio eno mesto razen v primeru, ki je predviden v členu 16 pod 7) b).

b) Vlado vsake države članice izvršilnega odbora predstavlja en odposlanec, ki mu lahko pomagajo namestniki, svetovalci in strokovnjaki.

c) Stroške vsakega odposlanstva plača vlada, ki ga je imenovala.

3) Število držav članic je enako četrtini števila držav članic skupščine. Pri izračunavanju mest, ki jih je treba dodeliti, se ostanek po delitvi s 4 ne upošteva.

4) Pri volitvah članov izvršilnega odbora pazi skupščina na pravično zemljepisno razdelitev in na to, da so vse države članice posebnih aranžmajev, ustanovljenih v zvezi z unijo, med državami, ki sestavljajo izvršilni odbor.

- 5) a) Člani izvršilnega odbora opravljajo svoje dolžnosti od sklenitve sestanka skupščine, na katerem so bili izvoljeni, do konca prihodnjega rednega zasedanja skupščine.
- b) Člani izvršilnega odbora so lahko znova izvoljeni, vendar največ dve tretjini izmed njih.
- c) Skupščina predpiše način volitev in morebitnih ponovnih volitev članov izvršilnega odbora.
- 6) a) Izvršilni odbor:
- i) pripravlja osnutek dnevnega reda skupščine;
 - ii) daje skupščini predlog v zvezi z osnutki programov in dveletnim proračunom unije, ki jih pripravi generalni direktor;
 - iii) (črtano)
 - iv) daje skupščini občasna poročila generalnega direktorja in letna poročila o pregledu računov skupaj z ustreznimi pripombami;
 - v) stori v skladu s sklepi skupščine vse koristne ukrepe, da generalni direktor izvrši program unije, in pazi pri tem na okoliščine, ki nastanejo med dvema rednima sestankoma skupščine;
 - vi) opravlja vse druge dolžnosti, ki so mu dodeljene v okviru te konvencije.
- b) O vprašanjih, za katera so enako zainteresirane tudi druge unije, ki jih upravlja organizacija, odloča izvršilni odbor po zaslišanju koordinacijskega odbora organizacije.
- 7) a) Izvršilni odbor se sestane enkrat na leto na redno zasedanje, ki ga skliče generalni direktor, po možnosti v istem času in v istem kraju kot koordinacijski odbor organizacije.
- b) Izvršilni odbor se sestane na izredno zasedanje, ki ga skliče generalni direktor, bodisi na lastno pobudo ali zahtevo njegovega predsednika oziroma četrte njegovih članov.
- 8) a) Vsaka država članica izvršilnega odbora ima en glas.
- b) Kvorum sestavlja polovica držav članic izvršilnega odbora.
- c) Sklepi se sprejemajo z navadno večino danih glasov.
- d) Vzdržanje se ne šteje za glas.
- e) Posamezen odposlanec sme predstavljati eno samo državo in sme glasovati samo v njenem imenu.
- 9) Države unije, ki niso članice izvršilnega odbora, so navzoče na njegovih sestankih kot opazovalke.
- 10) Izvršilni komite si predpiše svoj poslovnik.

15. člen

1) a) Upravne zadevne unije opravlja Mednarodni urad, ki prevzame delo Urada unije, združenega z Uradom unije, ki je bil ustanovljen z mednarodno konvencijo za varstvo književnih in umetniških del.

b) Mednarodni urad opravlja zlasti zadeve tajništva raznih organov unije.

c) Generalni direktor organizacije je najvišji funkcionar unije in jo predstavlja.

2) Mednarodni urad zbira in objavlja obvestila o varstvu industrijske lastnine. Vsaka država unije sporoči Mednarodnemu uradu čimprej besedilo slehernega novega zakona ter vsa uradna besedila, ki se nanašajo na varstvo industrijske lastnine. Prav tako pošilja Mednarodnemu uradu vse izdaje svojih služb, pristojnih za področje industrijske lastnine, katere so v neposredni zvezi z varstvom industrijske lastnine in so po mnenju Mednarodnega urada pomembne za njegovo delo.

3) Mednarodni urad izdaja mesečno revijo.

4) Mednarodni urad daje vsaki državi unije na njeno zahtevo obvestila o vprašanjih v zvezi z varstvom industrijske lastnine.

5) Mednarodni urad se ukvarja s preučevanjem varstva industrijske lastnine in daje storitve za lažje izvajanje tega varstva.

6) Generalni direktor in osebe, ki jih on določi, se udeležujejo vseh zasedanj skupščine, izvršilnega odbora in slehernega odbora strokovnjakov ali delovne skupine, nimajo pa pravice glasovanja. Generalni direktor ali oseba, ki jo on določi, je po uradni dolžnosti tajnik teh organov.

7) a) Po navodilih skupščine in v sodelovanju z izvršilnim odborom pripravlja Mednarodni urad konference za revizijo določb konvencije, izvzemši člene 13 do 17.

b) O pripravljanju konference za revizijo se lahko Mednarodni urad posvetuje z medvladnimi in mednarodnimi nevladnimi organizacijami.

c) Generalni direktor in osebe, ki jih on določi, sodelujejo v obravnavah na teh konferencah, nimajo pa pravice glasovanja.

8) Mednarodni urad opravlja tudi vse druge dolžnosti, ki so mu naložene.

16. člen

1) a) Unija ima svoj proračun.

b) Proračun unije obsega lastne dohodke in izdatke unije, njen prispevek proračunu skupnih izdatkov unije, kakor tudi po potrebi znesek, ki je dan na razpolago proračunu konference organizacije.

c) Za skupne izdatke unije se štejejo izdatki, ki ne pripadajo izključno uniji, temveč tudi eni ali več unijam, ki jih upravlja organizacija. Delež unije v teh skupnih izdatkih je sorazmeren koristi, ki jo ti izdatki pomenijo zanjo.

2) Pri sprejemanju proračuna unije se upoštevajo potrebe sodelovanja s proračuni drugih unij, ki jih upravlja organizacija.

3) Proračun unije se financira iz tehle virov:

i) iz prispevkov držav unije;

ii) iz taks in zneskov za storitve, ki jih daje Mednarodni urad v imenu unije;

iii) iz dohodkov od prodaje izdaj Mednarodnega urada, ki se nanašajo na unijo in na pravice, ki izvirajo od teh izdaj;

iv) iz daril, volil in subvencij;

v) iz zakupnin, obresti in raznih drugih dohodkov.

4) a) Da bi odredil njen delež prispevka v proračunu, se vsaka država unije razvrsti v razred in plačuje svoje letne prispevke na podlagi določenega števila enot, ki so določene, kot sledi:

I. razred 25

II. razred 20

III. razred 15

IV. razred 10

V. razred 5

VI. razred 3

VII. razred 1

b) Če tega ne stori že prej, navede vsaka država ob deponiranju svoje ratifikacijske ali pristopne listine razred, v katerega želi biti razvrščena. Razred lahko spremeni. Če izbere nižji razred, mora to sporočiti skupščini na enem njenih rednih zasedanj. Takšna sprememba začne veljati v začetku leta, ki sledi temu zasedanju.

c) Letni prispevek vsake države je znesek, ki je glede na seštevek letnih prispevkov vseh držav proračunu unije enak sorazmerju števila enot razreda v katero je razvrščena, nasproti skupnemu številu enot vseh držav.

d) Prispevki se poravnajo vsako leto 1. januarja.

e) Država, ki je s plačilom svojih prispevkov v zamudi, ne more uživati svoje glasovalne pravice v nobenem organu unije, v katerem je članica, če je njen zaostanek enak ali večji od prispevka, ki ga dolguje za pretekli dve leti. Ta država pa je lahko pooblaščen, da obdrži uživanje svoje glasovalne pravice v okviru zadevnega organa tako dolgo, dokler je le-ta mnenja, da je do zamude prišlo zaradi izjemnih in neizbežnih okoliščin.

f) Če proračun ni sprejet pred začetkom novega proračunskega leta, se podaljša proračun prejšnjega leta tako, kot je predvideno v finančnem pravilniku.

5) Višino taks in zneskov za storitve, ki jih daje Mednarodni urad v imenu unije, določa generalni direktor, ki o tem poroča skupščini in izvršilnemu odboru.

6) a) Unija razpolaga z obratnim skladom, v katerega se stekajo enotna vplačila vseh držav unije. Če sklad več ne zadostuje, odloči skupščina o njegovem povečanju.

b) Znesek začetnega vplačila vsake države v omenjeni sklad ali njen delež za njegovo povečanje je sorazmeren njenemu prispevku za leto, v katerem se sklad ustanavlja ali se odloča o njegovem povečanju.

c) Skupščina predpiše sorazmerje in načine vplačevanja na predlog generalnega direktorja, ko prejeme poročilo koordinacijskega odbora organizacije.

7) a) V sporazumu o sedežu, sklenjenem z državo, na ozemlju katere ima organizacija svoj sedež, se določi, da daje ta država predujme, če obratni sklad ne bi zadostoval. Znesek teh predujmov in pogoji, ob katerih se dajejo, so v vsakem posebnem primeru predmet posebnega sporazuma med zadevno državo in organizacijo. Vse dotlej, dokler je dolžna dajati predujme, ima zadevna država ex officio eno mesto v izvršilnem odboru.

b) Država iz pododstavka a) in organizacija sta vsaka za sebe upravičeni s pisanim sporočilom odpovedati obveznost dajanja predujmov. Odpoved začne veljati tri leta po koncu leta, v katerem je bila sporočena.

8) Račune overjajo ena ali več držav unije ali zunanji kontrolorji, ki jih z njihovo privolitvijo imenuje skupščina; načine overjanja določa finančni pravilnik.

17. člen

1) Spremembe 13., 14., 15., 16. in tega člena lahko predlaga vsaka država članica skupščine, izvršilni odbor ali generalni direktor. Slednji mora sporočiti tak predlog državam članicam skupščine najmanj 6 mesecev prej, preden jih dobi skupščina v preizkušanje.

2) Sleherno spremembo členov iz odstavka 1) sprejema skupščina. Za sprejetje je potrebna tričetrtinska večina danih glasov; za vsako spremembo 13. člena in tega odstavka je potrebna štiripetinska večina danih glasov.

3) Vsaka sprememba členov iz odstavka 1) začne veljati po enem mesecu od dneva, ko prejeme generalni direktor od treh četrtin držav, ki so bile članice skupščine, ko je bila sprememba sprejeta, pismena sporočila o sprejetju v skladu z njihovimi ustreznimi ustavnimi predpisi. Vsaka tako sprejeta sprememba teh členov zavezuje vse države, ki so članice skupščine ko začne sprememba veljati, ali ki to postanejo pozneje; toda vsaka sprememba, s katero se povečujejo finančne obveznosti držav unije, zavezuje samo tiste med njimi, ki so sporočile, da so jo sprejele.

18. člen

1) Ta konvencija bo revidirana, da bi bila dopolnjena s takšnimi izboljšavami, ki bi izpolnjevale sistem unije.

2) V ta namen bodo izmenično v eni držav unije konference njihovih odposlancev.

3) Za spremembe 13., 14., 15., 16. in 17. člena veljajo določbe 17. člena.

19. člen

Mišljeno je, da si države unije pridržujejo pravico sklepati ločeno med seboj posebne sporazume za varstvo industrijske lastnine, če le-ti ne bi bili v nasprotju z določbami te konvencije.

20. člen

1) a) Vsaka država unije, ki podpiše ta akt, ga lahko ratificira, če ga ne podpiše, pa mu lahko pristopi. Ratifikacijske in pristopne listine se deponirajo pri generalnem direktorju.

b) Vsaka država unije lahko v svoji ratifikacijski ali pristopni listini izjavi, da se njena ratifikacija oziroma njen pristop ne uporablja:

i) za člene 1 do 12 ali

ii) za člene 13 do 17.

c) Vsaka država unije, ki po pododstavku b) izvzame eno izmed dveh skupin členov iz omenjenega pododstavka od učinka svoje ratifikacije ali svojega pristopa, lahko kadarkoli pozneje izjavi, da razširja njen učinek na to skupino členov. Tako izjavo je treba deponirati pri generalnem direktorju.

2) a) Za prvih deset držav unije, ki deponirajo svojo ratifikacijsko ali pristopno listino brez deklaracije, ki jo dopušča podstavek b) prvega odstavka pod i), začnejo členi 1 do 12 veljati po treh mesecih od dneva, ko je bila deponirana deseta ratifikacijska ali pristopna lista.

b) Za prvih deset držav unije, ki deponirajo svojo pristopno ali ratifikacijsko listino brez deklaracije, ki jo dopušča podstavek b) prvega odstavka pod ii), začnejo členi 13 do 17 veljati po treh mesecih od dneva, ko je bila deponirana deseta ratifikacijska ali pristopna lista.

c) S pridržkom začetne uveljavitve posamezne izmed dveh skupin členov iz pododstavka b) prvega odstavka pod i) in ii) po določbah podstavka a) ali b), in s pridržkom določb pododstavka b) prvega odstavka, začnejo veljati členi 1 do 17 za vsako državo unije, razen tistih iz pododstavka a) ali b), ki deponira ratifikacijsko ali pristopno listino, ter za vsako državo unije, ki deponira izjavo po pododstavku c) prvega odstavka, po treh mesecih od dneva sporočila o takšnem deponiranju, ki ga pošlje generalni direktor, razen če ni v sami listini ali deponirani izjavi naveden kakšen poznejši datum. V tem primeru začne ta akt veljati za zadevno državo tistega dne, ki je tam naveden.

3) Za vsako državo unije, ki deponira ratifikacijsko ali pristopno listino, začnejo členi 18 do 30 veljati prvega dne, ko začne katerakoli izmed skupin členov iz pododstavka b) prvega odstavka veljati za to državo po drugem odstavku pod b) ali c).

21. člen

1) Vsaka država izven unije lahko pristopi k temu aktu in tako postane članica unije. Pristopne listine se deponirajo pri generalnem direktorju.

2) a) Za vsako državo izven unije, ki deponira svojo pristopno listino en mesec ali več pred dnevom uveljavitve določb tega akta, začne akt veljati z dnem, ko začnejo določbe po drugem odstavku 20. člena pod a) ali b) prvič veljati, razen če v pristopni listini ni naveden kakšen poznejši datum; toda:

- i) če člani 1 do 12 do tega dne niso začeli veljati, bodo to državo v prehodnem obdobju pred uveljavitvijo teh določb namesto teh določb vezale določbe členov 1 do 12 lizbonskega akta;;
- ii) če člani 13 do 17 do tega dne niso začeli veljati, bodo to državo v prehodnem obdobju pred uveljavitvijo teh določb namesto teh določb vezali člani 13 in 14 pod 3), 4) in 5) lizbonskega akta.

Če posamezna država navede v svoji pristopni listini kakšen poznejši datum, začne ta akt veljati zanjo tistega dne, ki je tam naveden.

b) Za vsako državo izven unije, ki deponira svojo pristopno listino po uveljavitvi ene same skupine določb tega akta ali manj kot v enem mesecu pred njegovo uveljavitvijo, začne ta akt veljati ob pogojih iz pododstavka a) po treh mesecih od dneva, ko generalni direktor sporoči njen pristop, razen če ni v pristopni listini naveden kakšen poznejši datum. V tem primeru začne ta akt za zadevno državo veljati tistega dne, ki je tam naveden.

3) Za vsako državo izven unije, ki deponira svojo pristopno listino po uveljavitvi tega akta v celoti ali v manj kot v enem mesecu pred njegovo uveljavitvijo, začne ta akt veljati po treh mesecih od dneva, ko generalni direktor sporoči njen pristop, razen če ni v pristopni listini naveden kakšen poznejši datum. V tem primeru začne ta akt za zadevno državo veljati tistega dne, ki je tam naveden.

22. člen

Razen v primeru, ko so možne izjeme predvidene v 20. členu pod 1) b) in 28. členu pod 2), ima ratifikacija ali pristop za posledico veljavno privolitev v vse določbe in pridobitev vseh prednosti, ki jih ta akt predpisuje.

23. člen

Po uveljavitvi tega akta v celoti ni več možnosti, da bi posamezna država pristopila k prejšnjim aktom te konvencije.

24. člen

1) Vsaka država lahko v svoji ratifikacijski ali pristopni listini izjavi oziroma lahko kadarkoli pozneje pismeno sporoči generalnemu direktorju, da se ta konvencija uporablja za vsa v izjavi ali sporočilu navedena ozemlja, za katere je ona odgovorna v zunanjih odnosih, ali za njihov del.

2) Vsaka država, ki da takšno izjavo ali pošlje takšno sporočilo, lahko vselej sporoči generalnemu direktorju, da se ta konvencija neha uporabljati za vsa ozemlja ali za njihov del.

3) Vsaka izjava v smislu prvega odstavka začne veljati istega dne kot ratifikacijska ali pristopna listina, s katero je uvrščena, vsako sporočilo v smislu tega odstavka pa po treh mesecih od sporočila generalnega direktorja.

b) Vsako sporočilo, poslano v smislu drugega odstavka, začne veljati po 12 mesecih od dneva, ko ga prejme generalni direktor.

25. člen

1) Vsaka država pogodbenica te konvencije se zavezuje sprejeti skladno s svojo ustavo ukrepe, ki so potrebni, da se zagotovi uporaba te konvencije.

2) Mišljeno je, da ima posamezna država v trenutku, ko deponira svojo ratifikacijsko ali pristopno listino, možnost uporabljati določbe te konvencije v skladu s svojo notranjo zakonodajo.

26. člen

1) Ta konvencija ostane v veljavi neomejen čas.

2) Vsaka država lahko odpove ta akt s sporočilom ki ga naslovi na generalnega direktorja. Ta odpoved obsega tudi odpoved vseh prejšnjih aktov, vpliv pa samo na državo, ki jo da, medtem ko ostane konvencija v veljavi in se uporablja za druge države unije.

3) Odpoved začne veljati po enem letu od dneva, ko prejme generalni direktor sporočilo.

4) Možnosti odpovedi, ki je predvidena s tem členom, ne sme država izrabiti, dokler ne preteče petletni rok, računano od dneva, ko je postala članica unije.

27. člen

1) Ta akt nadomešča v odnošajih med državami, ki ga uporabljajo, in v meri, v kateri ga uporabljajo, pariško konvencijo z dne 20. marca 1883.

2) a) Za države, ki tega akta ne uporabljajo ali ga ne uporabljajo v celoti, uporabljajo pa lizbonski akt z dne 31. oktobra 1958, ostane slednji v veljavi v celoti ali kolikor ga ta akt ne nadomešča v smislu prvega odstavka.

b) Prav tako ostane za države, ki ne uporabljajo tega akta, niti njegovih delov, in ne lizbonskega akta, v veljavi londonski akt z dne 2. julija 1934 v celoti ali kolikor ga ta akt ne nadomešča v smislu prvega odstavka.

c) Prav tako ostane za države, ki ne uporabljajo tega akta, niti njegovih delov, in ne lizbonskega akta, niti londonskega akta, v veljavi haaški akt z dne 6. novembra 1925 v celoti ali kolikor ga ta akt ne nadomešča v smislu prvega odstavka.

3) Države izven unije, ki postanejo pogodbenice tega akta, ga uporabljajo nasproti vsaki državi unije, ki ni pogodbenica tega akta oziroma je dala, čeprav je pogodbenica, izjavo iz 20. člena pod 1) b) i). Te države se strinjajo, da uporablja zadevna država unije v svojih odnošajih z njim določbe najnovejšega akta, katerega pogodbenica je.

28. člen

1) Vsak spor med dvema ali več državami unije, ki se nanaša na razlago ali uporabo te konvencije in se ne reši s pogajanjem; lahko katerakoli prizadeta država predloži mednarodnemu sodišču z vlogo, ki je v skladu s statusom sodišča, razen če se prizadete države ne dogovorijo za kakšen drug način reševanja. Država, ki sproži spor, obvesti Mednarodni urad, da ga je predložila sodišču; urad obvesti o tem druge države unije.

2) Vsaka država lahko ob podpisu tega akta ali ob deponiranju svoje ratifikacijske ali pristopne listine izjavi, da jo ne vežejo določbe prvega odstavka. V kakršnem koli sporu med takšno državo in drugimi državami unije ne prihajajo v poštev določbe prvega odstavka.

3) Vsaka država, ki je dala izjavo v smislu drugega odstavka, jo lahko kadarkoli prekliče s sporočilom generalnemu direktorju.

29. člen

1) a) Ta akt je podpisan v enem samem izvodu v francoskem jeziku in deponiran pri vladi Švedske.

b) Generalni direktor sestavi po posvetovanju z zainteresiranimi vladami uradna besedila v nemškem, angleškem, španskem, italijanskem, portugalskem in ruskem jeziku, ki bi jih utegnila skupščina navesti.

c) V primeru spora o razlagi posameznih besedil je veljavno francosko besedilo.

2) Ta akt ostane odprt za podpisovanje do 13. januarja 1968 v Stockholmu.

3) Dva prepisa podpisanega besedila tega akta, ki ju overi vlada Švedske, pošlje generalni direktor vsem vladam držav unije, na zahtevo pa tudi vladi vsake druge države.

4) Generalni direktor registrira ta akt v tajništvu Organizacije združenih narodov.

5) Generalni direktor sporoča vsem vladam držav unije podpisovanja, deponiranja ratifikacijskih ali pristopnih listin in izjav, ki jih te listine vsebujejo ali ki so bile dane v smislu prvega odstavka 20. člena pod c), začetih veljavnosti vseh določb tega akta, sporočila o odpovedi ter sporočila v smislu 24. člena.

30. člen

1) Dokler ne nastopi dolžnosti prvi generalni direktor, se šteje, da se vsako sklicevanje na Mednarodni urad organizacije ali generalnega direktorja v tem aktu nanaša na Urad unije oziroma njegovega direktorja.

2) Države unije, ki jih ne vežejo členi 13 do 17, so lahko pet let po uveljavitvi konvencije o ustanovitvi organizacije, če želijo, deležne pravic iz členov 13 do 17 tega akta, kot da bi jih ti členi vezali. Vsaka država, ki želi biti deležna teh pravic, deponira v ta namen pri generalnemu direktorju pismeno sporočilo, ki začne veljati z dnem prejema. Za tako državo se šteje, da je članica skupščine do preteka tega obdobja.

3) Dokler vse države unije ne postanejo članice organizacije, deluje Mednarodni urad organizacije tudi kot Urad unije, generalni direktor pa tudi kot direktor tega urada.

4) Ko postanejo vse države unije članice organizacije, preidejo pravice, obveznosti in premoženje Urada unije na Mednarodni urad organizacije.